

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6336/2021
16.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Бендић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Милетић, адвокат из ... и малолетног ДД, чији је законски заступник мајка ЂЂ из ..., а пуномоћник за пријем писмена Малина Ђокић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужених ББ, ВВ и ГГ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8773/19 од 14.01.2021. године, у седници одржаној 16.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених ББ, ВВ и ГГ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8773/19 од 14.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 307/18 од 15.05.2019. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име повраћаја дуга по основу зајма, солидарно исплате 65.000 евра са домицилном каматом од 15.04.2007. године, као дана доспелости до 25.12.2012. године, а од 26.12.2012. године до исплате са затезном каматом по стопама коју утврђује Централна Европска банка на главне операције за рефинансирање увећана за 8% поена, све у динарској противвредности према средњем курсу НБС важећем на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца у делу у којем је тражио да му тужени солидарно на износ од 65.000 евра плате домицилну камату за период од 15.01.2007. године до 14.04.2007. године. Ставом трећим изреком, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка солидарно плате 484.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8773/19 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване жалбе тужених ББ, ВВ и ГГ и у односу на њих потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одлучено о главном дугу и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што су обавезане тужене ББ, ВВ и ГГ да плате тужиоцу камату на досуђени износ главног дуга од 65.000 евра по стопи коју утврђује Централна Европска банка почев од 16.04.2007. године до

24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8% поена, све у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, док је захтев за исплату домицилне камате од 15.04.2007. године до 25.12.2012. године одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужене ББ, ВВ и ГГ су благовремено изјавиле ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 1.ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ББ је супруга, а тужени ВВ, ГГ и малолетни ДД деца ЕЕ, који је преминуо 2009. године. Тужени су правноснажним решењем Основног суда у Прибоју О.бр. 274/17 од 07.12.2017. године, оглашени за наследнике на заоставштини покојног ЕЕ, свако са по $\frac{1}{4}$ дела, коју чине право својине 60% пословног простора број ... (површине 61,60 м² у ... у ...), два стана рег.бр. 1278 и 1286 (оба површине од 68 м²) у ... у ..., стана број ..., површине 179,34 м² у ..., у стамбено-пословном комплексу „...“, објекат 37 и путничким моторним возилима марке „...“, годиште 1998., „...“, годиште 2000., „...“, годиште 2004. и „...“, годиште 1993.

Тужилац је 15.01.2007. године, на основу писаног уговора позајмио ЕЕ 65.000 евра уз месечну камату од 2,5% и роком враћања од 3 месеца, односно до 15.04.2007. године. Примопредаји новца су присуствовали, поред уговорних страна тужиоцев кум, ЖЖ и брат од тетке ЕЕ, 33, који је пребројао новац. Како је у току поступка била спорна аутентичност потписа зајмопримца на уговору од 15.01.2007. године, изведен је доказ вештачењем посредством судског вештака за област графоскопије, из чијег налаза и мишљења произлази да због парафне форме спорног потписа и недовољног материјала за упоређивање, није било могуће да се да сасвим одређен позитивни идентификациони закључак да је спорни потпис написан од стране ЕЕ, али је ипак узео за вероватно (75% - 90%) да је спорни потпис на уговору о зајму аутентичан потпис зајмопримца.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су код овако утврђеног чињеничног стања правилно одлучили када су обавезали тужене да тужиоцу исплате тражени новчани износ са каматом, све у динарској противвредности, правилном применом материјалног права, члана 222. 224. Закона о наслеђивању и члана 12, 17, 262. став 1. и 557. Закона о облигационим односима.

Чланом 557. Закона о облигационим односима, прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати, после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. У смислу одредбе члана 562. став 1. истог Закона, зајмопримац је дужан вратити, у уговореном року, исту количину ствари, исте врсте и квалитета. Дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној Савезним законом, сходно члану 277. став 1. Закона о облигационим односима.

Код утврђеног да је тужилац са ЕЕ закључио писани уговор о зајму 15.01.2007. године и да му је исти дан предао 65.000 евра, па како ЕЕ наведени износ новца није вратио тужиоцу и како је преминуо 2009. године, а тужени оглашени за његове наследнике на имовини која достиже вредност тужиочевог потраживања, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац, као поверилац у обавезном односу овлашћен да од тужених, као законских наследника дужника захтева испуњење обавезе сходно члану 262. став 1. Закона о облигационим односима. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужени у ревизији дају своју оцену изведених доказа, што је без утицаја на одлучивање, пошто о томе које ће чињенице да узме као доказане, одлучује суд по свом уверењу, на основу савесне и брижливе оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, а на основу резултата целокупног поступка, сходно члану 8. ЗПП. С тим у вези, а сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања. Изузетак је прописан само за случај када се примењује члан 403. став 2.ЗПП, што овде није случај.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић